

Ἄνατολῆς καὶ Δύσεως
ἡ πλάσις καταφλέγεται,
ἔμως καρφί τῆς Φύσεως
γιὰ τοῦτο δὲν τῆς καίγεται.

Τὰ πρῆφην καθεστῶτα
ὁ πάλμος σαφρῶνει,
κι' ἐν τούτοις σὰν καὶ πρῶτα
βραδείζαζαι, ξημερώνει.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ λεπίδια
τροχίζονται γιὰ φόνο
μὲ πάθος φρενιασμένο.

Ὅμως ἡ Φύσις ἴδια,
μὴτ' ἕνα φύλλο μόνο
δὲν βλέπεις ἀλλαχμένο.

Δαίμων ἐπιδιώκει
κι' ἐμᾶς νὰ καταφλέξη,
κι' ἡ Φύσις μῆτε λέξι.

Κι' ἂν καὶ τὸν Θεοτόκη
τὸν ἔκαναν παπᾶ,
ἐκείνη σιωπᾶ.

Σκιὰ κτρινωπὴ
καὶ τόσο σκυθρωπὴ,
τί θέλεις καὶ' στοὺς τόπους
ἡμῶν τῶν ὑποστάντων
μαρτύρια καὶ κόπους;...
μιλῆς τέλος πάντων.

Ξεπέφτουνε τὰ φόντα,
καὶ γιὰ πουργιὰ ἀπαράζομε
παράποτε γεμάτα.

Κι' ἔνοπλοι τρεῖς κι' ὀγδόντα
τὸ κρέας ἀγοράζομε,
κι' ἔξηγτα τὴν πατάτα.

Τὸ Φάντασμα λαλεῖ μὲ νόημα πολὺ.

Φάν. —

Τὴν σιωπὴν μου λύνω
σὲ σὰς τοὺς θεοὺς κηφήνας...
λοιπὸν ἐγὼμ' ἐκείνο
τὸ φάντασμα τῆς παϊνάς.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι φάσμα
καὶ φαντασίας πλάσμα,
μῆτε σκιὰ μονάχη.

Ἐγὼμαί κατι, τί,
ποὺ φέρνει δυνατὴ
ἀντάρα' στὸ στομάχι.

Πᾶσ' στοὺς εὐφημοῦντας
ρητορικὰς ἀκαίρους,
πᾶσ' σὲ πολεμοῦντας
κι' ἐνόπλους οὐδετέρους.

Πᾶσ' στὴν ἀνθρωπότητα,
ποὺ βρέμεται σαχαμένη,
κι' ἐκείνην, ὅπου μένει
μὲ τὴν οὐδετερότητα.

Ἐνοκῆπτω μὲ τὸν Ἄρη
κι' ἄρπάζω τὸ σιτάρι,
τάλαυρι, τὸ κριθάρι.

